

Arrest

nr. 288 541 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 tot *“niet opheffing van of schorsing van het inreisverbod”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2022 werd aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Op 13 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag in met het oog op gezinsherenging met een minderjarig Belgisch kind.

Op 14 november 2022 diende verzoeker een aanvraag in *“tot opheffing/opschorting”* van dit inreisverbod krachtens artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2022 weigerde de verwerende partij deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betreft :

*H., N.E.
Nationaliteit Algerije
[...]*

Meester,

Met verwijzing naar uw aanvraag van 18.11.2022 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 01.08.2022 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12.

Volgens het RAAVIS-TARAP rapport, opgemaakt op 01.08.2022 door de politiezone Sint-Niklaas, is betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, op heterdaad betrap bij diefstal, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Het inreisverbod van 3 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 01.08.2022 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 74/13 Vw. j° artikel 8 EVRM

Het privé- en gezinsleven van verzoeker maakt een bijzondere specifieke omstandigheid uit.

De verwerende partij heeft de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat het inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12 Vreemdelingenwet

Terwijl overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in artikel 2 en 3 volgende bepaalt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet af doende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen. Er rust dan ook een positieve verplichting op de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Krachtens artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM. In ieder geval werd geen aandacht besteed aan de humanitaire redenen die in casu aanwezig zijn.

De bestreden beslissing rept immers met geen woord over de concrete omstandigheden, in het bijzonder over de humanitaire redenen die aan de basis liggen van het verzoek tot opheffing / opschorting van het inreisverbod, zijnde de aanwezigheid van de minderjarige dochter van verzoeker die, op het ogenblik van het verzoek tot opheffing/opschorting van het inreisverbod slechts acht maanden oud was.

Verwerende partij stelt in haar motivering bij de bestreden beslissing op louter stereotiepe wijze dat: "Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied."

Verwerende partij voegt nog toe dat : "het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, op heterdaad betraft bij diefstal, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking."

Toch blijkt uit bovenstaande, overigens uiterst beknopte, motivering dat verwerende partij hier wel degelijk in een loutere standaardmotivering vervalt en nalaat om een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Zo hebben zowel H.S. , de dochter van verzoeker, als P.C.N., de partner van verzoeker, beiden de Belgische nationaliteit. In haar motivering bij de beslissing heeft verwerende partij evenwel geen aandacht voor de aanwezigheid van het kind van verzoeker dat bovendien in casu nog niet de leeftijd van één jaar heeft bereikt. Het niet opheffen van het inreisverbod schendt dan ook het recht op het gezins- en familieleven van verzoeker. Bovendien kan van een kind dat nog niet de leeftijd van één jaar heeft bereikt niet worden verwacht dat het in staat is om een betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden. Meer nog, met een baby van enkele maanden oud kan men eenvoudigweg niet communiceren via moderne communicatiemiddelen. Verzoeker wijst in deze naar een arrest van Uw Raad dd. 29 mei 2020 (RvV 29 mei 2020, nr. 236 222) waarin wordt gesteld dat: "onlinecommunicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie. De Raad ziet overigens niet in hoe men redelijkerwijs met een baby van amper zeven maanden aan communicatie via moderne communicatiemiddelen zou doen". De beslissing is in elk geval op onzorgvuldige wijze gemotiveerd nu zij op geen enkel ogenblik een eventuele schending van artikel 8 EVRM, noch het hoger belang van het kind in overweging neemt. Minstens kan verzoeker uit de voorliggende motivering bij de bestreden beslissing niet afleiden dat de vereiste proportionaliteitsafweging door verwerende partij werd gemaakt.

Aldus blijkt nergens in de motivering bij de beslissing tot niet intrekken van het inreisverbod dat de bovenvermelde humanitaire redenen zoals aangehaald in het ingediende verzoek in overweging werden genomen door verwerende partij zodat niet alleen op onzorgvuldige wijze een beslissing werd genomen, maar tevens het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Meer nog, met betrekking tot het element van openbare orde werpt verwerende partij louter op dat: "het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, op heterdaad betraft bij diefstal, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking." De rechtbank veroordeelde verzoeker evenwel louter tot een gevangenisstraf van 1 jaar dewelke bovendien geheel met uitstel werd toegekend. Hetgeen zonder meer iets vertelt over de ernst van de gepleegde strafbare feiten. Ook het uiteindelijke vonnis wordt door verwerende partij niet in overweging genomen zodat zij ook op dit punt onzorgvuldig is. Minstens dient een afweging gemaakt te worden tussen het algemeen belang en het gezins- en familieleven van verzoeker. Immers dat verzoeker op heterdaad werd betraft zegt op zichzelf weinig over de ernst van de feiten waarover het gaat. De bestraffing doet dit daarentegen wel, door hier evenwel geen aandacht voor te hebben is verwerende partij wederom onzorgvuldig.

Het is voor verzoeker geheel ónmogelijk om uit de motivering bij de beslissing af te leiden waarom verwerende partij meent dat humanitaire redenen, zijnde zijn recht op familie- en gezinsleven met in het bijzonder zijn minderjarige dochter van 8 maanden en bij uitbreiding met zijn partner, niet zou geschonden zijn door de genomen beslissing, quod non, nu verwerende partij haar motivering hieromtrent niet heeft uitgewerkt. Het belang van een gedegen proportionaliteitsoverweging geldt te meer rekening houdend met de vergaande gevolgen die aan het niet opheffen van het inreisverbod ten grondslag liggen.

Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder het hoger belang van het kind en artikel 8 EVRM, door verwerende partij in acht werden genomen. Immers verwijst de beslissing enkel naar het gerechtelijke antecedent van verzoeker en dan nog zelfs op gedeeltelijke wijze. Minstens slaagt verwerende partij er aldus niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijker wijze in overweging te nemen, noch om op afdoende wijze haar beslissing te motiveren.

Nochtans is een betekenisvol contact, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde voor hun verdere ontwikkeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in die zin reeds dat : "Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder" (eigen vertaling).

Bovendien had de gemachtigde wel degelijk kennis van het feit dat verzoekende partij vader is van een baby van, op het moment van afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, slechts zeven maanden oud. Immers heeft verzoeker hiervan melding gemaakt in zijn verzoek tot opheffing/schorsing van het inreisverbod. Daarenboven had verzoeker reeds de intentie om zich te hereniging met zijn dochter en nam hij hiertoe initieel contact op met 'services droit des jeunes', een organisatie die onder meer bijstand verleent aan ouders van kinderen jongeren dan zes jaar en die zich in een preciaire situatie of een irregulier verblijf bevinden. Verzoeker diende vervolgens op 13 oktober 2022 een aanvraag in om als vader herenigd te kunnen worden met een minderjarige Belgische burger, namelijk zijn pasgeboren dochter H.S.. Verzoeker legde onder meer reeds het bewijs voor van de bloed- of aanverwantschapsband met HAFID Sarah, namelijk de erkenningsakte dd. 05.07.2022, afgegeven te België en kreeg dan ook een bijlage 19ter - Stuk 7. Uit de stukken in het administratief dossier van verzoeker kan dan ook duidelijk de leeftijd van verzoekers dochter worden vastgesteld. De vaststelling van zowel de juridische afhankelijkheid tussen verzoeker en H.S. , alsook van de affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter, waarvan verwerende partij overigens op geen enkel punt het bestaan ervan betwist, leidt ertoe dat de relatie met elk van de ouders in overweging dient genomen te worden.

Door geen rekening te houden met de hierboven aangehaalde elementen schendt de bestreden beslissing artikel 74/12 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet j° artikel 8 EVRM, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig, noch afdoende in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde eenvoudigweg geen, minstens geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 74/12 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu deze bepaling betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen. De thans bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing, maar slechts de weigering van het verzoek tot opheffing/opschorting van een inreisverbod. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

Luidens artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker stelt in zijn feiten uiteenzetting dat hij op geen enkel moment kennis heeft kunnen nemen van het inreisverbod dat hem werd opgelegd op 1 augustus 2022. Dit is echter een loutere bewering die niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt dat het kwestieuze inreisverbod aan verzoeker persoonlijk werd overhandigd en dat hij voor ontvangst ervan ondertekende. Het gegeven dat het inreisverbod in het Nederlands werd geredigeerd en verzoeker bij het ondertekenen de vermelding aanbracht dat hij het om die reden niet begreep en dat hem geen Franstalige versie ter beschikking werd gesteld doet daaraan geen afbreuk, nu niet blijkt dat ten onrechte het Nederlands werd gebruikt. In het licht van de vaststelling dat verzoeker het inreisverbod niet in rechte heeft aangevochten en dat hij reeds op 14 november 2022, amper 3,5 maand later, een verzoek indiende tot opheffing of opschorting ervan,

moet worden benadrukt dat het huidige beroep niet kan worden aangewend als een oneigenlijk beroep tegen een beslissing die inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het opheffen of opschorten van een inreisverbod in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet is geen recht maar een gunst, en de verwerende partij heeft ter zake een ruime discretionaire bevoegdheid.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij, onder verwijzing naar het RAAVIS-TARAP rapport opgemaakt op 1 augustus 2022 door de politiezone Sint-Niklaas, vast dat verzoeker op heterdaad is betrapt bij diefstal, dat zijn gedrag een gevaar is voor de maatschappij en dat zijn houding in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Zij concludeert dat gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang heeft boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied en bijgevolg het inreisverbod van drie jaar waarvan verzoeker kennis heeft genomen op 1 augustus 2022 niet kan worden ingetrokken of geschorst.

Verzoeker stelt hier vooreerst tegenover dat de rechtbank hem uiteindelijk tot een gevangenisstraf van één jaar veroordeelde, geheel met uitstel, en dat het uiteindelijke vonnis niet in overweging wordt genomen door de verwerende partij, wat onzorgvuldig is.

De Raad stelt vast dat het inreisverbod van 1 augustus 2022 werd opgelegd voor de duur van drie jaar, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat daarbij rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij winkeldiefstal als één van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van dezelfde wet dat voorschrijft. Verzoeker erkent thans zelf dat hij voor deze feiten werd veroordeeld, zodat niet valt in te zien welk belang hij erbij heeft dat in de huidige weigeringsbeslissing niet uitdrukkelijk werd verwezen naar het vonnis waarin hij werd veroordeeld.

Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de humanitaire elementen die aan de basis liggen van zijn verzoek tot opheffing/opschorting, zijnde de aanwezigheid van zijn minderjarige dochter die op het moment van dat verzoek slechts acht maanden oud was, het feit dat hij met een baby van enkele maanden oud eenvoudigweg niet kan communiceren via moderne communicatiemiddelen, het feit dat zowel zijn partner als zijn dochter de Belgische nationaliteit hebben, het feit dat hij op 13 oktober 2022 een aanvraag indiende om als vader herenigd te kunnen worden met zijn dochter, en het feit dat hij bij zijn aanvraag het bewijs van de bloed- of aanverwantschap had voorgelegd, namelijk de erkenningsakte van 5 juli 2022 afgegeven te België en een bijlage 19ter heeft gekregen. Hij wijst verder op de juridische en affectieve afhankelijkheid die hij heeft met zijn dochter. De verwerende partij laat aldus na om een individuele proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en met respect voor het hoger belang van het kind te maken die steunt op alle gegevens van het dossier, en vervalt in een standaardmotivering, zo stelt verzoeker. Minstens kan uit de motivering niet worden opgemaakt dat de vereiste proportionaliteitsafweging werd gemaakt, zo besluit verzoeker.

De Raad stelt vast dat reeds in het inreisverbod de verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM, daarbij rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker had verklaard partner en kind te hebben in België en dat heeft afgewogen ten opzichte van de openbare ordeproblematiek waarvan sprake. Dit zijn dus geen nieuwe elementen, zodat niet valt in te zien waarom de verwerende partij, die in de bestreden beslissing heeft herhaald dat, gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang heeft boven het belang van het individu, hierover verder had moeten motiveren dan zij heeft gedaan.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker de zaken verkeerd voorstelt waar hij enkel en alleen wijst op de erkenningsakte van 5 juli 2022. Immers blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand met een beslissing van 30 september 2022, na een negatief advies van de procureur des konings, de erkenning van het kind door verzoeker heeft geweigerd. In tegenstelling tot wat verzoeker poneert, blijkt thans geen enkele bloed- of aanverwantschapsband met het kind. Daarmee geconfronteerd ter zitting gaat verzoekers raadvrouw daar verder niet op in; zij wijst er enkel op dat er ook nog een Belgische partner is waarmee rekening moet worden gehouden. Verzoeker kan dus thans niet worden beschouwd als hebbende een biologische of juridische verwantschapsband met het kind, en hij kan zich dan ook niet beroepen op deze vermeende band om zich dienstig op artikel 8 van het EVRM te kunnen beroepen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

Waar verzoeker thans de nadruk legt op de aanwezigheid van zijn partner in België, werd hiervoor reeds vastgesteld dat hiermee rekening werd gehouden bij het opleggen van het inreisverbod en dat dit dus geen nieuw gegeven is waarover de verwerende zich partij nog niet zou hebben gebogen. Verzoeker toont niet aan dat, waar in de thans bestreden beslissing wordt herhaald dat in casu het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang heeft boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied, nadat de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM reeds had plaatsgevonden bij het opleggen van het inreisverbod, de thans bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoeker brengt immers ter zake geen nieuwe elementen bij. In die optiek, waar hij erop alludeert dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen, is dit een middel dat in wezen is gericht tegen het inreisverbod, dat niet het voorwerp uitmaakt van het beroep en dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer is.

2.3. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig, onevenredig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS